

SVĚT PODLE *Agnes*

ŽIVOT
S MNICHEM

r

Agnes Pechová

Svět podle Agnes

ŽIVOT S MNICHEM

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Agnes Pechová

Svět podle Agnes

život s mnichem – e-kniha

Copyright © Rosier, s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Samuelovi a Benjaminovi

„Nedopusť nikdy, aby starosti a shon zastřely jas tvého ducha. Netrap se zbytečně, vždycky se snaž zachovat duševní rovnováhu, ať je tvoje duše volná, v tvém nitru ať je mír. Pamatuj si, že každý je sám sobě tvůrcem nebe i pekla, nosí si je pak ve svém svědomí. Vzpomeň si na to, až přijdou v životě zlé chvíle!“

(Ilona Borská, Doktorka z domu Trubačů)

SVĚT PODLE

Agnes

ŽIVOT S MNICHEM

Agnes Pechová

V knize je v rámci zachování autenticity autorčina projevu použita obecná čeština, hovorové a nespisovné výrazy. Stylistika do značné míry kopíruje styl autorčina vyjadřování.

Copyright © Agnes Pechová

ISBN tištěné knihy 978-80-908161-5-2

ISBN 978-80-908161-6-9 (ePub)

ISBN 978-80-908161-7-6 mobi)

ISBN 978-80-908161-8-3 (ePDF)

ÚVOD

Od prvního dílu *Svět podle Agnes* už autorka není tak éterická, jak bejvávala, ale slovník má stejný a v jejím životě se zase událo spoustu šlamastyk, vtipných situací a změn. A v téhle knize vám teď popíše, jaké to teď všechno je... Být manželkou mnicha a mistra bojových umění v jednom, vychovávat pubertáka, caparta, tři čuby a kocoura není vždy úplně jednoduchý. A co až nastane stěhování mimo Prahu, to teprve začne ta pravá jízda s kompletní sestavou za zády!

NA HŘIŠTI

Už nejsem nejmladší a doby, kdy jsem chodila na atletiku a gymnastiku, jsou nenávratně v tahu. A je asi čas si to přiznat. Včera jsem byla s Miminem na hřišti, snažím se totiž vyhejbat jezírku na zahradě, ale to je zase úplně jiná story. Nejednou si usmyslel, že se chce houpat. Jenže to ještě sám nedá, takže jsem si ho posadila na klín a nechala se trochu unést a houpala nás tak, až z toho byl chudák úplně zkoprnělej. A protože tam bylo docela dost utáplejch civících matek, tak jsem jim chtěla ukázat, co to je vodvaz a frajeřina, a rozhodla se vystoupit ještě za letu. Jako za starejch dobřejch časů. Jenže asi v blbej moment i tisíciletí.

Totíž přesně v ten moment, kdy už je houpačka zase až moc směrem zpět, takže jsem sice dopadla na nohy, ale Mimino a zbytek těla mě v tom pohybu převážily přímo ksichtem do štěrku. Jenže mateřskej pud je fakt neuvěřitelněj, semkla jsem ruce okolo Mimina a celýho ho tak nějak ovinula vlastním tělem, takže jemu nebylo vůbec nic a se smíchem se odpotácel někam do hajzlu, zatímco já si narazila rameno, sedřela nohu, ruku i úsměv. Bolelo to fest, chtělo se mi trochu brečet, a hlavně to byl nehoráznej trapas.

Jenže jsem to na sobě nenechala vůbec znát, vyndala jsem si z oka balvan, oprášila si sedřený kalhoty, vyklepala štěrku z vlasů, a ještě ráda jsem se odbelhala za Miminem, kterej si to už radostně hopsal k domovu, pojídaje modrou křídu. Takže tak, hřiště si taky na nějaký čas škrtám.

DIALOGY U NÁS DOMA PO PŘEČTENÍ PRVNÍ KNIHY

Matka: „No, a některý věty se ti tam opakují, třeba to s tím kombajnem a asi třikrát jsi tam zmínila Gustáva Husáka, jako proč? A musí tam být tolik fekálií? A to jsi opravdu tak pila? A proč je vzadu na obálce potkan, když už ho nemáš? No, jestli ještě někdy něco napíšeš, mohla bys teda mírnit výrazivo... Ty tam o mně píšeš tak, že to skoro až vypadá, že jsem nějaká semetrika bazírující na detailech, co pořád každému mluví do života!“

Chlapec: „To vypadá, jako že seš bláznivá ženská, co furt kouří a pije a co má syna úplnýho retarda s největším idiotem!“

Já: „Vidíš, chválím tě, je vidět, že konečně dáváš při čtení pozor a vnímáš obsah i sdělení!“

Mnich: „Tady píšeš, že každej chlap stejně nakonec jenom žere, prdíl, smrdí a kouká na TV, takhle jsi teda o mně psát nemusela...“

Já: „Ne, to jsem tě ještě neznala, ale jak vidíš, už jsem tě měla vysněnýho!“

VYCHYTÁVKA

Vymyslela jsem skvělou vychytávku, která dost přispěje k vaší celkový vyrovnanosti, a rozhodně vim, o čem mluvím. Já tady doma fakt hodně trpím, když dopoledne svítí sluníčko. Snažím se zatáhnout všechno, co jde, ale stejně to prostě vidím. Prach, chlupy, omatlaný věci, slinty, drobky... a mohla bych pokračovat. Ale! Přišla jsem na to, že když jsem u někoho na návštěvě, tak nic takovýho vůbec nevidím!

Logicky vzato to teda nevidí ani návštěva u nás. Takže když chcete být fakt v pohodě, tak si u sebe doma představte, že jste tam jenom na návštěvě. A kouzlo... nevidíte to! Všechno to úplně zmizí. Máte načančáno jak v pětihvězdičkovým hotelu. Podobně to funguje i s dětma, ale trochu naopak. Jako... nás naše děti serou, s tím nic nenaděláme, ale cizí nás serou ještě nesrovnatelně víc. Takže tady si zase představte, že ty cizí voserpruti jsou vlastně vaši, a hned k nim budete mít shovívavější přístup a budou vám připadat trochu snesitelnější. Hele, není zač.

NERVY

Úplně jsem zapomněla, co to je za nervy koukat na dětský pohádky. Včera se nějaký dement motal okolo železnice a málem ho přejel vlak, pak zase lehký drama v Mickeyho clubíku, kde bych to fakt vůbec nečekala. No a dneska! Šmoulové? Chápete, co je Gargamel za svini? Jako rozumím, že parta trpasličích dementů v bílejších legínách se šprckou na hlavě ho irituje, ale takový radikální řešení? Proč?

Co je ale největší záhadou a co potřebuju pomoci objasnit, je jedna zásadní věc: S KÝM MÁ JAKO ŠMOULINKA TO DÍTĚ?!? To se jako ošmoulila sama? Konzultovala jsem tuhle problematiku s pár lidma, a každý hodil do placu jiný rozuzlení. Každopádně v tom mám pořád pěkný zmatek, protože jedna kámoška říkala, že v nějakým dílu do Šmoulinky Taťka Šmoula normálně dělal! Přitom ale šestiletý syn té kámošky (a ten by měl vědět žeo...) se prej nechal slyšet, že Šmoulinku ve skutečnosti stvořil Gargamel (to jsem taky vůbec nevěděla!), tudíž by se rozhodně nejednalo o incest. Nevíte, co je na tom pravdy? Kdo ví, ať prosím napíše, protože do té doby asi nejsem schopna normálně fungovat!

MAJI JAKOJAMU

Už jsem vám říkala, jak jsem chtěla Chlapci vylepšit status ve škole a neuváženě naši famílii zapsala do programu Erasmus? To byla zase akce. Na třídních schůzkách jsem chtěla zabodovat, Chlapec má pokoj velkej, může tam mít třeba stejně starýho kámoše z Chile žeo, a bude to fakt švanda, až Diego přijede. Takže jsem se proaktivně přihlásila a závazně zapsala. No a pak jsem na to úplně zapomněla. Jak je mi vlastní...

Asi za měsíc mi přišel e-mail, že si mám jako vybrat. Celá nedočkavá jsem zajásala, ale když jsem rozklikla nabídku, tak mě jímál spíš lehkej infarkt. Nevím proč, ale čekala jsem tak nějak spíš děti. Na výběr byl ale buď 23letej Íránec, takovej sošnej, to by mi doma určitě neprošlo, nebo 22letá Ukrajinka, vzhled tenistka Anna Kurnikovová. To pro změnu zajásal Mnich, že by to bylo vlastně moc fajn. Prej hlavně kvůli mně, že jsou to holky skromný a moc šikovný, že by mi určitě pomohla s Miminem (dobrej pokus, ale ten zase neprošel jemu). Nebo 20letá Taiwanka. Vzhledem k tomu, že jsem se domnívala, že úklid je jejich národním zvykem a že to taky bylo nejmilosrdnější řešení, odklikla jsem tam šikmo-vočku. Dali jsme jí pracovní jméno Maji Jakojamu.

Přišel den D a měli jsme milou zlatou vyzvednout před základkou. Bylo asi 9 večer, Mimino tenkrát už spal, dnes má touhle dobou spíš takový pozdní odpoledne. To, co k nám přišlo, bylo něco fakt dojemnýho. Malinkatá holka, vzhledem asi na 13 let, a vláčela kufr dvakrát těžší než ona sama. Ale nic naplat, připravila jsem jí pokoj pro hosty. S Chlapcem bych to už neris-kovala – logicky, nejsem ještě úplně ready stát se babičkou.

Jakojamu měla různý zvláštní zvyky, jako například jásat a objímat se, kdykoliv nás spatřila, jako bychom byli nejlepší kámoši nalezený po dlouhých letech. Ráno pila jenom teplou vodu a úklid byl něčím, co viděla dost pravděpodobně jenom z rychlíku. Divím se, že nebyla zklamaná, když si vyrazila do Evropy poznávat novejš styl, a nakonec ji u sebe ubytoval někdo, kdo má celej dům postaveněj v asijským stylu, včetně doplňků.

No nic, náš společnej tejděn se krátil a Jakojamu čekala další štaće v Hradci. Byli jsme z toho všichni dost posmutnělý, protože už tak nějak zapadla do rodiny. Dlouze si povídala s Chlapcem, hrála si s Miminem, dělala bordel jako moje vlastní, co se jídla týkalo, byla taky bezedná jako moje vlastní, přivlastnila si můj fén na vlasy a vlastně i celou koupelnu. Odvezli jsme ji zase před základku, srdceryvně se rozloučili a já si na jednu stranu mega oddechla, že mám o dítě míň. Ale ještě jsem jí na cestu řekla, že kdyby cokoliv, postaráme se a kdykoliv je tu vítaná.

Druhej den jsem se probudila a najednou strašná tíseň, úplný prázdno. Šla jsem do jejího pokoje, a tam akorát uvadaly kytky, co jsme jí dali před pár dny k narozeninám, no a já stará drsoňka se normálně rozbrečela. Celý dopo jsem byla jako bez duše, než jsem dostala srdceryvnou sms. Je na ubytovně, je jí tam zima, mají tam mříže na oknech, všude špína, plíseň, je jí smutno a z deky dostala nějakou vyrážku. Holčička moje malá! Takhle teda ne! Takže jsem jí napsala, aby se okamžitě vykašlala na povinnosti, hodila se marod, sebrala saky paky a vrátila se pěkně k nám. Ještě ten večer celá šťastná přijela a zůstala s náma další tejděn!

Předvečer odjezdu se u kuřete na paprice zmínila, že má pár dnů volno a že teda poletí s kámoškou do Paříže, pak se vrátí

a za dva dny letí domů. A že si teda zaplatila v centru úschovnu kufrů. To mi přišlo zase tak nějak málo pohostinný, takže druhý den jsem tu měla Jakojamu plus její klon, a na pár dnů i jejich obří kufry, než se holky zase vrátily a zůstaly tu s náma. Tohle jásající a hopsající duo bylo po dva další dlouhý dny pro Chlapce i Mnicha obzvlášť velkým povyražením.

Takže takhle probíhá Erasmus, kdybyste to, jako já, nevěděli. Člověk chce lepší známky v žákovský, a místo toho vyfasuje dalšího člena rodiny. Jenom jsem vás chtěla varovat.

ZÁPISKY Z DENÍKU – BŘEZEN

Takový malý přiznání matky pubertáka. Máte doma taky jednoho? Už to v sobě prostě nemůžu dál dusit a musí to ven. Prvorozený Chlapec. Miluju ho k zbláznění, ale děsně mě poslední dobou irituje. Celej den se těším, až přijde ze školy, a hned jak se tak stane, už mě tak nějak dráždí. Trochu se mi ta puberta vymyká kontrole.

Furt má totiž neukojitelný hlad, nejradši by jenom pařil na počítači, na školu prdí (trapný a nuda neasi), o všem se neustále dohaduje (!!!), dělá bordel, hygiena ho vůbec netrápí a nedávno jsem třeba zjistila, že když si meje vlasy šamponem, tak si ani nenamáhá sundat z nich gumičku. Nemluvím o ranním vstávání a odchodech z domu. To jsem každý ráno normálně zralá na něco uklidňujícího a nejlíp rovnou do žíly. Taky chce úplně všechno, a nic nevrací (teda krom odzbrojujícího pohledu zářivě zelených očí zpod kilometrových černočerných řas). Třesnutě vtipnej je teda pořád, jenom mi to teda už vzhledem k výše zmíněnému ne dycky přijde úplně vtipný. Ach jo, a to mě to čeká za 10 let znova!

Dneska nejlepší zážitek za poslední měsíce. Přijela matka, a že si jako vezme Mimino na zahradu, že se smečka vylítá, posbírají se hovna a tak. Těžko říct, co z toho mi dělá největší radost. No, ale najednou až nahoru slyším, jak řve: „Kdo je tam? Nechte toho! Nééééé! Zalez! Doprčic! No, kdo je tam?!“ Tak vykouknu z okna, matka poskakuje před neustále se otvírající a zavírající branou jak neandrtálec okolo ohně a snaží se vlastním tělem zabránit čoklům v útěku, zatímco Mimino stojí s ďábelským úsměvem a s dálkáčem v ruce o 3 metry dál. To jí nedošlo, když mu to dala na hraní a chudák se domnívala, že to nějaký zloděj otvírá zvenku. Dlouho jsem se tak nepobavila.

Povedl se mi zase nemalej trapas. Kamarádčin syn slavil jeden rok a ona poslala takovou tu oser zprávu přes Facebook asi 50 lidem včetně mě, že se jako koná nějaký mecheche. Taková ta, jak se všichni okamžitě odhlašují z chaty, jen vy jste jeden z mála imbecilů, co prostě nemá to srdce. Maximum, co jsem mohla udělat, bylo neodhlásit se, nijak jsem se tam ale zatím nevyjadřovala. No a asi za 2 dny jsem náhodou natrefila na docela vtipný video, jak nějaký chlápek omylem načůrá holce do obličeje, když ona ho chce překvapit, ale je vítr a tak... No a tohle video jsem chtěla poslat z legrace Mnichovi, jenže jsem se přehmátla o řádku a poslala to asi 20 zbývajícím účastníkům té dětské párty. Takže chčiju ti do huby, nikam nejdu, ale stejně všechno nejvíc nejlepší! Nakonec nic pro mě – bylo to v dětském koutku, tam já nelezu, nesmí se tam pít ani kouřit. S takovou mě už asi nikdy nikam nepozvou.

Přepis manželského rozhovoru:

Agnes: „Ty si jako fakt myslíš, že do Marie vstoupil Duch svatej, jo?“

Mnich: „A bylo by to hezký, vid?“

Agnes: „Nebud' naivní, tu přefik celej regiment, a ještě to svádí na Ducha!“

Mnich: „Netahej do toho prosím svoje příběhy, ano?“

(Dá se tohle použít jako polehčující okolnost...? ☺)

ÚPLNĚ CIZÍ PŘÍBĚH

Mám jednu známou a ta má taky známou, která jí normálně vyprávěla, že sestřenici její kamarádky se stala dost vtipná věc. Nebojím se toho a rozhodla jsem se na toto téma sepsat divadelní hru. Na přání třeba i filmovej scénář.

Dějství první – manželská ložnice. Asi tak 1,5 cm od místa odehrávajícího se děje spí mimino (nějaký, cca rok starý) a hlasitě chrápe k doplnění romanticky erotickýho chvění dvou zmožených nevyspalých zoufalců, stále se snažících udržet si manželský vzrůšo. Akt dokonán. Žena odpočívá, muž podezřele prohledává postel. Žena bezprostředně usíná, neřeší, muž se dekuje k telce.

Dějství druhé – obývací pokoj. Přichází vyspalá žena v dobrem rozmaru, muž se tváří podivně tajemně. Žena se ho táže vocodoprdele pořád jde, načež muž kápne božskou. Přiznává, že si v hrůze před dalším početím a ve snaze vyřešit problém s pánskou ochranou, která mu moc nedrží, ba nejde kolikrát ani nandat (což je ostatně jeden z důvodů, proč si žena tohoto muže vzala...), vytvořil home-made pojistku. A učinil tak gumičkama. Kuchyňskýma. Nebo spíš takovýma, se kterýma si babička dělala trvču. Což by byla úsměvná historka, kdyby ony gumičky byly bývaly k nalezení.

Dějství této scény se náhle přesouvá z obýváku do ložnice, a hned zase do koupelny a různě neorganizovaně po celém bytě. Je to velmi hektické, žena hartusí a šílí, muž je schlíplej a tváří se jako baset.

Dějství třetí - gynekologická pohotovost - čekárna. Žena s miminem vchází do čekárny, muž se v této scéně neobjeví, nechce být terčem posměchu. Ze dveří vychází sestra a táže se ženy, s čím přichází. Žena klopí zraky a popisuje, že měli s manželem tentotón a že nemůžou najít tamto... Sestra ani nečeká na dokončení popisu a volá lékaře, sděluje mu, že je tu jedna ztracená gumička. Žena v přítomné čekárny koulí očima s myšlenkou: „No a co teprve, až uvidíš, jaká gumička.“ Po chvilce přichází sošný mladý lékař, žena intuitivně kříží nohy, toužila spíš po staré a ošklivé doktorce. Nechce se jí tam, ale musí. Plouží se do ordinace jak prase na porážku.

Poznámka: Zde může pro dokreslení znít nějaká vesnická lidová zabitáčka.

Dějství čtvrté - gynekologická pohotovost - ordinace. Žena popisuje lékaři problém, následně se podrobuje vyšetření – v zoufalé křeči a za neustálého vriskání mimina, kterému se pohled na matku rozhodnožku a cizího chlapa vůbec nelíbí. Lékař ničehožnic nenachází a s ironickým úsměvem píše zprávu. Ještě se neopomene provokativně zeptat, zda žena gumičky náhodou třeba nespolkla. Žena odchází – ponížená, zlomená a pekelně vytočená. Píše okamžitě muži nehezskou vyděračskou sms.

Poznámka: Může následovat scéna ve výtahu, podkreslená dramatickou hudbou. Strhaná žena kouká do zrcadla, prstem si utírá rozmazanou řasenku, mimino po sobě patlá banán, všude je cejtít hovno.

Dějství páté. Opět obývací pokoj. Muž se omlouvá, slibuje hory doly, žena mu odpouští a společně pak usínají u bedny při dalším dílu Exorcisty. Žena si ještě před usnutím očividně

pomyslí, že vymítač duchů je oproti vymítači gumiček žabar (mávně rukou, udělá posměšný pošklebek). Muž i žena také přemýšlí, jestli má cenu ještě vůbec kdy souložit.

Dějství páté – den druhý, večer, obývací pokoj. Žena kouká do prázdna, pomalu smířená s faktem, že gumičky buď vysublimovaly, nebo je v sobě bude mít už na věky věků. Muž si celý den stěžuje na lehký diskomfort. Žena si po včerejším vyšetření myslí o diskomfortu svoje, ale stejně mu nabízí pomoc při hledání příčiny. Muž je očividně k jakékoliv nápomoci v tomto směru nakloněn a svolný.

Dějství šesté. Muž i žena sedí v koupelně na zemi, muž spíš jako ve sprchovém koutě a žena se v záchvatech smíchu mlátí hlavou o žebříkové topení. Gumičky po chvilce bádání nalezeny na předmětu diskomfortu. Žena ještě využívá situace a připomíná s naléhavou urgencí v hlase muži slíbenou letní dovolenou. Muž souhlasí a žena na to konto gumičky pokládá na oltář a zapaluje na jejich počest sváteční vánoční svíci.

Opona padá dolů.

Poznámka: V pozadí hraje úvodní hudba z filmu Piano, na zvonek zvoní pošťák se ztracenou zásilkou a venku prší sledi.